

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
Δ/ΝΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ**

Λάρισα 01-02-2018

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 41**

ΘΕΜΑ : Άσκηση ή μη έφεσης κατά της με αριθμό 153/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (τακτικής διαδικασίας).

Στη Λάρισα σήμερα 01-02-2018 ημέρα της εβδομάδας Πέμπτη και ώρα 12.30 μ.μ., η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, συνήλθε σε συνεδρίαση ύστερα από τη με αρ. πρωτ. 4867/26-01-2018 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου αυτής κ. Αθανασίου Αδαμόπουλου, που ορίστηκε με τη με αριθμ. 355/28-02-2017 απόφαση του Δημάρχου Λάρισας, παρευρεθέντων από τα μέλη οι κ. 1) Αθανάσιος Αδαμόπουλος ως Πρόεδρος, 2) Μαμάκος Αθανάσιος, 3) Αναστασίου Μιχαήλ, 4) Καλτσάς Νικόλαος, 5) Πράπας Κων/νος 6) Σούλτης Γεώργιος και 7) Τσιλιμίγκας Χρήστος.

Η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, αφού συζήτησε εκτός ημερήσιας διάταξης, μετά από ομόφωνη απόφαση ένταξης λόγω του κατεπείγοντος λήψης απόφασης, σχετικά με το θέμα: Άσκηση ή μη έφεσης κατά της με αριθμό 153/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (τακτικής διαδικασίας) και αφού έλαβε υπόψη:

1. Το άρθρο 72 Ν. 3852/2010.
2. Τη με αριθμ. πρωτ. 5326/31-01-2018 γνωμοδότηση του Τμήματος Νομικής Υποστήριξης, η οποία έχει ως εξής:

Η Παρθενόπη Αξιόγλου, το γένος Ηρακλέους Χατζηιωαννίδη με τη με αριθμό 876/2011 ανακοίνωση δίκης και προσεπίκληση σε παρέμβαση ανακοίνωσε προς το Δήμο Λαρισαίων τη μεταξύ της ίδιας και των Μαρίας Χονδή, Ελισάβετ Χονδή και της ετερορρυθμού εταιρίας με την επωνυμία «Τσιάτας και Σία Ε.Ε.» δίκη που είχε ανοίξει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας με τη με αριθμό 1478/2010 αγωγή της, με την οποία ζητούσε να αναγνωριστεί κυρία ενός οικοπέδου κείμενου εντός της πόλεως Λάρισας και επί της οδού Φαρσάλων αρ. 1 στην περιοχή του Σιδηροδρομικού Σταθμού, άλλως «Χαραυγή» και εντός του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου της πόλης Λάρισας και στο 494 οικοδομικό τετράγωνο, συνολικής έκτασης 71,64 τ.μ., εκ του οποίου τμήμα 34,72 τ.μ. είχε, κατά τους ισχυρισμούς της αγωγής, καταληφθεί από τις εναγόμενες. Κατόπιν τούτου, ο Δήμος Λαρισαίων άσκησε τη με αριθμό 1345/2013 κύρια παρέμβαση στη δίκη μεταξύ των ανωτέρω προσώπων, ζητώντας να απορριφθεί η ανωτέρω αγωγή, να αναγνωρισθεί ότι ο ίδιος είναι αποκλειστικός κύριος του επίδικου ακινήτου, το οποίο αποτελεί καταργημένο κοινόχρηστο χώρο βάσει των διατάξεων του άρθρου 28 του ν. 1337/1983 σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 966-968 και 971 ΑΚ, ο οποίος και πρέπει να προσκυρωθεί στις όμορες ιδιοκτησίες σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.δ. 17-07/16-08-1923 «Περί Σχεδίων Πόλεων, Κωμών και Συνοικισμών του Κράτους», σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 3 παρ. 4 του ν.δ. 690/1948.

Επί της ανωτέρω αγωγής και της ανωτέρω κύριας παρέμβασης που συνεκδικάστηκαν στις 13.12.2016 εκδόθηκε η με αριθμό 153/2017 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (τακτικής διαδικασίας), η οποία απέρριψε την ανωτέρω αγωγή, καταδικάζοντας ταυτόχρονα την ενάγουσα και το Δήμο Λαρισαίων, ως κυρίως παρεμβαίνοντα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των δύο πρώτων εναγομένων (που παραστάθηκαν), τα οποία όρισε στο ποσό των 1.500

ευρώ. Επίσης, το δικαστήριο με την ίδια απόφαση απέρριψε και την κύρια παρέμβαση του Δήμου Λαρισαίων καταδικάζοντάς τον ταυτόχρονα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας και των δύο πρώτων εναγομένων (που παραστάθηκαν), τα οποία όρισε στο ποσό των 1.300 ευρώ.

Στην προκειμένη περίπτωση, κατά την άποψη μας, μπορούν να θεμελιωθούν νόμιμοι λόγοι εφέσεως κατά της αποφάσεως αυτής, διότι, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο υπέπεσε στις κάτωθι πλημμέλειες :

Α) Διότι όχι ορθά, μη νόμιμα, ανατιολόγητα και από εσφαλμένη εκτίμηση και στάθμιση του αποδεικτικού υλικού και συγκεκριμένα των προσκομισθέντων εγγράφων αλλά και της διενεργηθείσας κατόπιν διαταγής του δικαστηρίου πραγματογνωμοσύνης η απόφαση δέχθηκε ότι *«δεν αποδείχθηκε ότι από την κήρυξη της ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης της ανωτέρω επίδικης έκτασης μέχρι και την ανάκλησή της το έτος 1988, η επίδικη έκταση είχε αφεθεί στην κοινή χρήση των περαστικών και των κατοίκων της Λάρισας»*. Αντίθετα η απόφαση όφειλε κατά ορθή αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού να κρίνει ότι πράγματι η επίδικη έκταση είχε αφεθεί στην κοινή χρήση. Συγκεκριμένα, από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης του ορισθέντος από το δικαστήριο πραγματογνώμονα αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του Δήμου Λαρισαίων ότι η επίδικη έκταση είχε καταστεί εν τοις πράγμασι κοινόχρηστη, καθόσον σε αυτή ρητά αναφέρεται ότι κατόπιν έρευνας των διαθέσιμων αεροφωτογραφιών, στην οποία προέβη ο πραγματογνώμονες διαπίστωσε ότι το επίδικο φαίνεται να χρησιμοποιείται ως χώρος διέλευσης πεζών χωρίς να είναι περιφραγμένο ή εμφανώς οριζόμενο επί εδάφους στα έτη μεταξύ 1974 και 1982 (Α/Φ 1974 – Α/Φ 1978 – Α/Φ 1982 – πράξη 1981 – αποτύπωση 1988), ενώ η διαθέσιμη από το Δήμο τοπογραφική αποτύπωση (Δεκ. 1988) το εμφανίζει ως πεζοδρόμιο της οδού Φαρσάλων. Επιπλέον από τις προσκομισθείσες από το Δήμο Λαρισαίων οικοδομικές άδειες με αριθμούς 644/1967, 3106/1968, 2042/1974 και 266/1979 του Γραφείου Πολεοδομίας της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών του Ν. Λάρισας που εκδόθηκαν για την ανέγερση της οικοδομής του όμορου της επίδικης έκτασης ακινήτου των διαδίκων και τα τοπογραφικά διαγράμματα που συνοδεύουν αυτές ρητά προέκυπτε ότι η επίδικη έκταση θεωρούνταν μέρος της κοινόχρηστης οδού και όχι μέρος του οικοπέδου επί του οποίου θα ανεγειρόταν η οικοδομή, γεγονός άλλωστε που επισημάνθηκε και από τον πραγματογνώμονα στην ανωτέρω έκθεσή του. Αλλά και από την κατάθεση του μάρτυρα που πρότεινε ο Δήμος Λαρισαίων προέκυπτε η θέση σε κοινή χρήση της επίδικης έκτασης, ενώ ουδόλως ανατρεπόταν το ανωτέρω από τις καταθέσεις των λοιπών μαρτύρων. Όφειλε λοιπόν η απόφαση να δεχθεί ως βάσιμο και αποδεδειγμένο από το σύνολο του αποδεικτικού υλικού τον ισχυρισμό του Δήμου Λαρισαίων ότι η επίδικη έκταση αποτελεί κοινόχρηστο χώρο που προβλεπόταν αρχικά από το ρυμοτομικό σχέδιο της πόλης και που είχε αποδοθεί στην κοινή χρήση, με τη βούληση των ιδιοκτητών αυτού, συναγόμενη από τη εν γένει μακρόχρονη συμπεριφορά τους και από την επί μακρό χρόνο ακώλυτη χρήση της από τους κατοίκους της Λάρισας, τη διαμόρφωσή της ως πεζοδρομίου και την έκδοση των οικοδομικών αδειών για την ανέγερση της οικοδομής επί του όμορου ακινήτου, ιδιοκτησίας των διαδίκων. Στη συνέχεια μετά την τροποποίηση του σχεδίου πόλεως και την κατάργηση του ανωτέρω χώρου αυτός περιήλθε στην κυριότητα του Δήμου Λαρισαίων δυνάμει της διάταξης του άρθρου 28 του ν. 1337/1983. Με δεδομένα τα ανωτέρω όφειλε η απόφαση να κάνει δεκτή την κύρια παρέμβαση του Δήμου Λαρισαίων.

Β) Διότι κατά κακή εφαρμογή του νόμου και κακή αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού έκρινε η απόφαση ότι *«η συγκυριότητα (των αρχικών διαδίκων) επί του τμήματος των 71,64 τ.μ. είναι η αιτία που η πολεοδομία Λάρισας εξέδωσε άδεια οικοδομής, αφού σε διαφορετική περίπτωση δε θα μπορούσαν να ανοιχθούν παράθυρα και πόρτες σε ξένο οικόπεδο και τα καταστήματα των δύο πρώτων εναγομένων θα καθίσταντο τυφλά χωρίς δυνατότητα πρόσβασης στο δρόμο»*. Αντίθετα, από τις διατάξεις των άρθρων 43 παράγραφος 1, 52 και 53 του νομοθετικού διατάγματος της 17-07-1923 περί σχεδίων πόλεως, κωμών κ.λ.π. και των άρθρων 20, 24 παράγραφοι 2, 3, 4, 73 και 78 του ισχύσαντος κατά την έκδοση των αδειών Γενικού Οικοδομικού Κανονισμού (βασιλικό διάταγμα 09-08-1955 (ΦΕΚ 266/Α/1955), προκύπτει ότι προς ανέγερση οικοδομής απαιτείται άδεια

χορηγούμενη μετά προηγούμενο έλεγχο και έγκριση του έργου που θα εκτελεστεί εν όψει της τήρησης των προϋποθέσεων, όρων και περιορισμών που τάσσονται υπό του νομοθετικού διατάγματος της 17-07-1923 και των κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδιδόμενων βασιλικών διαταγμάτων. Μεταξύ των προϋποθέσεων τούτων είναι η ιδιότητα του εφ' ου σκοπείται η ανοικοδόμηση οικοπέδου ως οικοδομήσιμου, για να είναι δε οικοδομήσιμο κάποιο οικόπεδο πρέπει, μεταξύ άλλων προϋποθέσεων, να έχει πρόσωπο επί κοινόχρηστης οδού ή πλατείας και δη ορισμένου μήκους. Όπως δε έχει κριθεί νομολογιακά με τη με αριθμό 1454/1965 απόφαση της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΝοΒ 1965, σελ. 1225) κατά την αληθή έννοια των διατάξεων του ν.δ. 17.7.1923 και του ΓΟΚ για να θεωρηθεί ένα οικόπεδο οικοδομήσιμο δεν αρκεί να έχει πρόσωπο σε κοινόχρηστη οδό, που προβλέπεται από το σχέδιο πόλης, αλλά θα πρέπει η οδός να έχει καταστεί κοινόχρηστη, άλλως δεν μπορεί να εκδοθεί νομίμως οικοδομική άδεια. Από τα ανωτέρω σαφώς προκύπτει ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την έκδοση οικοδομικής άδειας ήταν, σύμφωνα με το νόμο, η προηγούμενη θέση της επίδικης έκτασης στην κοινή χρήση. Το γεγονός άλλωστε αυτό επιβεβαιώνεται και από την ως άνω έκθεση πραγματογνωμοσύνης στην οποία ρητά αναφέρεται ότι για την έκδοση των οικοδομικών αδειών και σύμφωνα με τα οριζόμενα στη πολεοδομική νομοθεσία ήταν απαραίτητη η παραχώρηση στην κοινή χρήση του επίδικου, αλλά και από τα συνοδεύοντα τις ανωτέρω άδειες οικοδομής τοπογραφικά διαγράμματα, στα οποία η επίδικη έκταση δεν περιλαμβάνεται στο οικόπεδο επί του οποίου θα ανεγειρόταν η οικοδομή, το οποίο εμφανίζεται να έχει πρόσωπο σε κοινόχρηστη οδό και τα οποία τοποθετούν την πολυκατοικία επί της οικοδομικής γραμμής της οδού Φαρσάλων. Κατά συνέπεια, η αποδοχή της θέσης της επίδικης έκτασης σε κοινή χρήση είναι η αιτία έκδοσης της οικοδομικής άδειας με ανοίγματα και εξώστες προς αυτήν και όχι το γεγονός ότι δήθεν αυτή θεωρήθηκε τμήμα του όμορου ακινήτου. Έσφαλε λοιπόν η απόφαση δεχόμενη τα ανωτέρω και πρέπει να εξαφανιστεί.

Γ) Διότι όχι ορθά, μη νόμιμα, αναιτιολόγητα και από εσφαλμένη εκτίμηση και στάθμιση του αποδεικτικού υλικού και συγκεκριμένα των προσκομισθέντων εγγράφων αλλά και της διενεργηθείσας κατόπιν διαταγής του δικαστηρίου πραγματογνωμοσύνης η απόφαση δέχθηκε ότι τα συμβαλλόμενα μέρη στο με αριθμό 31120/1969 συμβόλαιο συνένωσης συνεισέφεραν και τη ρυμοτομούμενη τότε, επίδικη σήμερα, έκταση. Από το ίδιο το συμβόλαιο συνένωσης και την περιγραφή του ακινήτου σε αυτό αλλά και από τις μετέπειτα συμβολαιογραφικές πράξεις υπαγωγής της πολυκατοικίας στις διατάξεις του Ν. 3741/1929 περί οριζοντίου ιδιοκτησίας, από τις αιτήσεις τους προς έκδοση οικοδομικών αδειών και από τα συνοδεύοντα αυτές τοπογραφικά διαγράμματα, αποδείχθηκε η βούλησή τους περί απόδοσης της επίδικης έκτασης σε κοινή χρήση, η οποία σε συνδυασμό με το εγκεκριμένο σχέδιο αποτελούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 28, Ν. 1337/83 περί μετάθεσης της κυριότητας των 71,64 τ.μ στο Δήμο Λαρισαίων. Τα ανωτέρω όφειλε να δεχθεί η απόφαση και να κάνει δεκτή την κύρια παρέμβαση του Δήμου Λαρισαίων.

Δ) Διότι όχι ορθά, μη νόμιμα, αναιτιολόγητα και κατά κακή εφαρμογή του άρθρου 176 ΚΠολΔ η εκκαλουμένη επιδίκασε δικαστική δαπάνη εις βάρος του Δήμου κατά το σκέλος της που αφορούσε την κύρια αγωγή, καθόσον η απόφαση απέρριψε την αγωγή, αίτημα που πρόβαλλε ο Δήμος Λαρισαίων με την κύρια παρέμβασή του, αλλά και με τις κατατεθείσες προτάσεις του και κατά συνέπεια, ο Δήμος δεν είναι ηττηθείς διάδικος ως προς το συγκεκριμένο σκέλος της κριθείσας διαφοράς.

Αλλά και γενικότερα, η απόφαση μη νόμιμα και αναιτιολόγητα επιδίκασε σε βάρος του Δήμου Λαρισαίων, τη δικαστική δαπάνη των εναγομένων της κύριας αγωγής και της ενάγουσας. Η απόφαση θα έπρεπε να συμψηφίσει όλα τα έξοδα ή ένα μέρος τους, δεδομένου, ότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρα 46, 47 και 218 ΚΠολΔ) ήταν ιδιαίτερα δυσχερής. Ακόμη, η απόφαση όφειλε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 189 και 190 του ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 84 παρ. 1 εδ. α του ν. 4194/2013 να μην επιδικάσει τη δικαστική δαπάνη της ενάγουσας και των εναγομένων της κύριας αγωγής διότι δεν παρέθεσαν στις

προτάσεις τους, όπως είχαν υποχρέωση, πίνακα των εξόδων που πραγματοποιήθηκαν και της αμοιβής που καταβλήθηκε στους δικηγόρους τους.

Άλλως, θα έπρεπε να επιβληθεί στο Δήμο Λαρισαίων, δικαστική δαπάνη μη υπερβαίνουσα το ποσό των 300 ευρώ, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 276 παρ. 1 εδ α ν. 3463/2006 (Δημοτικός και Κοινοτικός Κώδικας), σε συνδυασμό με αυτές του άρθρου 22 παρ.1,3 ν.3693/1957, όπως διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 ΕισΝΚΠολΔ, του άρθρου 5 παρ.12 ν. 1738/1987 και του άρθρου 2 της ΥΑ Οικονομικών και Δικαιοσύνης 134423/1992, καθόσον οι ΟΤΑ έχουν όλες τις ατέλειες, τα δικαστικά και δικονομικά προνόμια του Δημοσίου. Σε διαφορετική περίπτωση, αν δηλαδή έκρινε μη εφαρμοστέα τη διάταξη της παρ. 2 του αρ 22 του ν. 3693/1957 και θεωρούσε ότι δεν ισχύει το «πλαφόν» των 300 ευρώ θα έπρεπε να εφαρμόσει ως προς το Δήμο Λαρισαίων τη διάταξη του άρθρου 281 παρ. 2 ν. 3463/2006 και να επιδικάσει τη δικαστική δαπάνη μειωμένη στο ήμισυ.

Ως εκ τούτου, καλείται η Οικονομική Επιτροπή, ως αρμόδια κατ' άρθρο 72 του ν. 3852/2010, να αποφασίσει την άσκηση ή μη του ενδίκου μέσου της Έφεσης.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΟΜΟΦΩΝΑ

Την άσκηση έφεσης ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας κατά της υπ' αρ. 153/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (τακτικής διαδικασίας), για τους λόγους που αναφέρονται στην παραπάνω εισήγηση.

Αποφασίστηκε, αναγνώσθηκε και υπογράφηκε.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

**ΜΑΜΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΚΑΛΤΣΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΠΡΑΠΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΣΟΥΛΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΤΣΙΑΙΜΙΓΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ**

ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΣ
MUNICIPALITY OF LARISA